

ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ

E-mail: prosvita_kmo@ukr.net

17 (242)
вересень
2016 р.

За вас правда, за вас слава і воля святая!

Газета Криворізького міського об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка

НАШІ САЙТИ: www.kmpzt.org.ua і www.pprosvita.at.ua

ЧИТАЙТЕ в цьому числі:

- Про правовий нігілізм як норму правоохоронної діяльності в Кривому Розі.
- Про панування Володимира ЩЕРБИЦЬКОГО над Україною.
- Про святкування 240-річного ювілею нашого обласного міста із новою назвою.
- Про запущену систему роботи з викривачами корупції.
- Про календар на вересень від Ірини СТЕБЛИНИ та інші матеріали.

Криворізька влада не хоче собою «прикрасити» смітник історії

У Кривому Розі (там, де стояв пам'ятник «вождю світового пролетаріату»), а потім – хрест на постаменті, стоїть тепер чотирихметрову скульптуру святого МИКОЛАЯ, який вважається духовним захисником нашого міста. Та й вчорашня вулиця

ЛЕНІНА називається тепер СВЯТОМИКОЛАЇВСЬКОЮ. Але (що дуже цікаво) міська влада при цьому залишилася та ж сама. Хоч вона на початку року, у передвиборчий період (на відміну від адміністрацій всіх інших міст і містечок Дніпропетровщини), не хотіла нізачо виконувати Закон України щодо перейменування в процесі декомунізації. До того ж, майже всі виступи присутнього тут міського й районного начальства 12 вересня під час відкриття пам'ятника (включно із керівником місцевої єпархії УПЦ КП Московського патріархату) були російською (а не державною) мовою. Та й стояло те начальство так, як це навіть комуністи не робили (я, наприклад, жодного разу не бачив) по відношенню до свого «вождя»: позаду пам'ятника, зі спини. Чи, може, вони цим хотіли сказати (як один із відомих сьогочасних лідерів сусідньої нам держави), що хочуть ним захиститися, як той — жінками і дітьми?

Але краще у них про таке не питати, бо все одно важко сподіватися на правдиву відповідь. Одне зрозуміло: вони ніяк не поспішають на смітник історії, аби «прикрасити» його своїми особистостями.

Іван БІЛОХРЕСТ

На світлинах: пам'ятник і керівні особи на святі його відкриття.
Фото автора.

У КРИВОРІЗЬКОМУ ПРАВОЗАХИСНОМУ

26 серпня у Києві відбувся Круглий стіл на тему «Роль Верховної Ради України в проголошенні та утвердженні незалежності української держави», ініційований Асоціацією народних депутатів України за сприяння Програми «РАДА: підзвітність, відповідальність, демократичне парламентське представництво», що впроваджується Фондом Східна Європа за підтримки Відділу демократії Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) в рамках співпраці із Верховною Радою України. У заході взяв участь депутат 1-го скликання Микола КОРОБКО.

Того ж дня він долучився до масового мітингу, що був скликаний кримськотатарськими активістами на захист затриманого російською владою одного з провідників опору російській агресії Ільми УМЕРОВА і відбувся на Хрещатику.

26 – 27 серпня М. КОРОБКО спостерігав за роботою в Червоному корпусі Київського національного університету «круглих столів» Річних зборів Світового конгресу українців: «Просування позитивного іміджу України» та «Сприяння економічному розвитку України».

На світлинах: Микола КОРОБКО

В газеті і разом з газетою

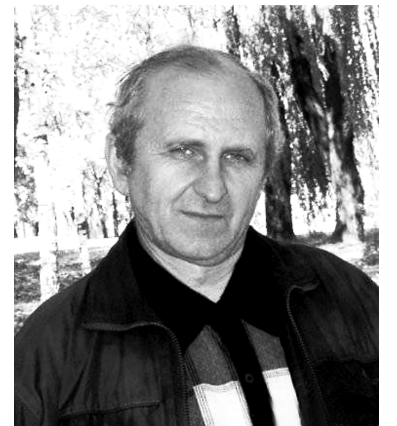
Продовжуючи публікувати матеріали під цією рубрикою, яка розповідає про членів редколегії газети «Промінь Просвіти», ми в цьому числі надаємо слово редактору газети Сергію ЗІНЧЕНКУ, який майже все своє життя працював (і працює сьогодні) в журналістиці.

ОБОРОНЯЮЧИ РУЇНИ, МИ ВМИРАЄМО...

1. ЩО БУЛО ДО «ПРОМЕНЯ ПРОСВІТИ»

Своє життя із роботою газетяра я пов'язую із сьомого класу середньої школи, коли вирішив стати журналістом і поінформувати про таке викладачів усіх технічних дисциплін, заявивши при цьому, що не ставлю за мету прагнути отримувати лише «п'ятірки», оскільки тепер одержання знань з їхніх предметів не є для мене

пріоритетом. В результаті, наприклад, із алгебри я «загримів на осінь» і з величезними зусиллями потім роками виправляв ситуацію, отримавши в таблиці «четвірку», а з геометрії та креслення – взагалі стоять «трійки». Однак при цьому я й не поспішав писати ще зі шкільних років замітки в газети, аби таким чином зарекомендувати себе журналістом, як це зазвичай робили і роблять бажаючі

поступити в університети на факультет із цього профілю. Бо тоді я послухав свого дядька (а точніше – чоловіка моєї тітки, Лариси Василівни ЗІНЧЕНКО, що працювала свого часу у відділі листів нашої міської

(Закінчення на 3 стор.)

Дніпро візьме участь у пілотній програмі з розвитку електронної демократії

Виконувачка обов'язків заступника міського голови Дніпра Яніка МЕРИЛО та президент Фонду Східна Європа (ФСЕ) Віктор ЛЯХ домовилися про співпрацю у сфері розвитку електронної демократії в місті, впровадження повноцінних електронних послуг і створення нових автоматизованих центрів надання адмінпослуг (далі – ЦНАП). Фонд підтримуватиме проекти в цих сферах у рамках EGAP Challenge – спільної ініціативи з програмою EGAP (Електронне врядування задля підзвітності влади та участі громади).

«Мер Борис ФІЛАТОВ одразу після виборів поставив завдання: перетворити Дніпро на найбільш прогресивне місто у сфері електронних послуг та електронної демократії. Ми підготували багато рішень, таких як карта доріг «Navizor», запустили понад 100 електронних сервісів, створили з «Громадським контролем» і Transparency International ефективну систему відстеження закупівель через Prozorro, опублікували 100% протоколів на виборах депутатів до Верховної Ради і ще багато чого. Але у нас ще багато великих планів», – розповіла Яніка МЕРИЛО.

Проект EGAP Challenge розрахований на 3 роки (2016 – 2018) та буде реалізований на базі чотирьох пілотних областей: Вінницької, Волинської, Дніпропетровської та Одеської. Стартовий фонд підтримки інноваційних проектів у сфері електронної демократії, що будуть визначені

переможцями EGAP Challenge, становить 4,5 мільйона гривень. У переліку фіналістів – 4 команди з Дніпра.

За словами Яніки МЕРИЛО, основний вектор співпраці міської ради Дніпра з ФСЕ – створення ефективних ЦНАПів, запуск повноцінних електронних послуг і якісного кол-центру. «Розширення доступу громадянам до електронних послуг та впровадження інструментів електронної демократії є основним фокусом програми EGAP. Тому ми готові стати партнерами у здійсненні такої важливої роботи в місті. Ми готові допомагати нашим партнерам у відборі, навчанні і підвищенні кваліфікації персоналу майбутніх центрів за кошти фонду. Для того, щоб процес надання послуг став швидким, зручним та прозорим, ми забезпечимо підтримку в автоматизації роботи центрів та впровадженні найновіших технічних рішень», – прокоментував президент Фонду Східна Європа Віктор ЛЯХ. За його словами, в рамках EGAP Challenge підтримуватиметься розробка інноваційних рішень з е-демократії, запропонованих мешканцями міста.

Єва МЕРЕЖКО,

9 вересня 2016 року, сайт «Дніпроград».
http://dniprograd.org/2016/09/09/dnipro-vizme-uchast-u-pilotniy-programi-z-rozvitku-elektronnoi-demokratii_49226#sthash.5QL6qNRi.dpuf

Громадянська трибуна

Розпорядженням міського голови Дніпропетровська А. Л. Білоусова від 19.02.2016 року серед інших змінено назву вулиці імені В. В. Щербицького на назву В'ячеслава Чорновола. 21 серпня за сприяння патріотичних громадських організацій і політичних партій на місці меморіальної дошки з ім'ям Щербицького встановлено дошку, що позначає присвоєння вулиці імені визначного державного діяча В'ячеслава Чорновола. Цій події присвятив свою добірку історичних матеріалів громадський діяч Олександр Чердніченко.

ХРОНІКА ІСТОРИЧНОЇ ДОБИ ПАНУВАННЯ В УКРАЇНІ В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО «... І був час, коли запанувала людина над людиною на лихо для неї». (Біблія, Екклізіаст, гл. 8, вірш 9).

Володимир ЩЕРБИЦЬКИЙ посаду Першого секретаря ЦК КПУ посів на травневому 1972 року Пленумі ЦК КПУ. Перехідний вимпел влади перебрав з рук П. Ю. ШЕЛЕСТА, якому Москва почала недовіряти в питанні боротьби КПУ з «українським буржуазним націоналізмом».

Не гаючи часу, ЩЕРБИЦЬКИЙ почав ревню впроваджувати довіру Москви. Він нещадно розправляється з бунтівниками міста Дніпропетровська. Бунт стався з вини міліції, у «воронку» якої живцем згоріли три затримані в нетверезому стані особи. Розгніваний натовп розтрощив міський комітет КПУ та міський відділ міліції. Заарештовано і засуджено 300 осіб за «антирадянські дії».

У липні того ж року було заарештовано співробітників Інституту філософії АН УРСР Євгена ПРОНЮКА і Василя ЛІСОВОГО за «антирадянську діяльність». Москва пильно стежить за подіями в Криму, куди масово почало повертатися кримськотатарське населення з місць примусового заслання, і в жовтні виносить Постанову ЦК КПРС «Про окремі категорії громадян, переселених у минулому з місць їхнього проживання в інші райони СРСР», якою визнавалося недоцільним масове переселення. ЩЕРБИЦЬКИЙ не став на захист кримськотатарського народу, а взяв «під козирьок» виконання цієї Постанови і, як наслідок його старань, в Запоріжжі відбувається судовий процес проти кримських татар Ескендера КУРТУМЕРОВА, Ебазера ХАЛІКОВА і Регата РАМАЗАНОВА, звинувачених у «розповсюдженні наклепницьких вигадок, що паплюжать радянський державний та суспільний лад, виготовленні та поширенні антирадянських документів, участі в націоналістичних зібраннях».

12 березня 1974 року відомий український письменник Віктор НЕКРАСОВ, переслідуваний владою, дає інтерв'ю кореспонденту газети «Нью-Йорк таймс», у якому заявляє, що йому відмовляють у публікації творів, доки він не візьме участі в кампанії засудження Олександра

СОЛЖЕНІЦІНА і Андрія САХАРОВА. Володимир ЩЕРБИЦЬКИЙ не вимовив жодного слова на захист і звільнення українських в'язнів совісті, засуджених у справі Ярослава ДОБОША та «Українського вісника» Івана СВІТЛИЧНОГО, Івана ДЗЮБИ, Євгена СВЕРСТЮКА, Зиновія АНТОНЮКА, Леоніда СЕЛЕЗЕНКА, Дмитра ШУМУКА, Олександра СЕРГІЄНКА, Миколи ПЛАХОТНЮКА, Василя СТУСА, Надії СВІТЛИЧНОЇ, Леоніда ПЛЮЩА, Миколи ХОЛОДНОГО, В'ячеслава ЧОРНОВОЛА, Михайла ОСАДЧОГО, Івана ГЕЛЯ, Ірини КАЛИНЕЦЬ, Стефанії ШАБАТУРИ. Він не підтримав звернення академіка А. Д. САХАРОВА від 27 червня 1975 року до ООН з проханням об'єднати зусилля в боротьбі за звільнення з ув'язнення відомого діяча кримськотатарського національного руху Мустафи ДЖАМІЛЕВА. Більш того, дає згоду на арешт засновника Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінських угод Миколи РУДЕНКА. Пізніше, у квітні 1977 року, за ґратами опинилися члени Української Гельсінської групи Мирослав МАРИНОВИЧ і Микола МАТУСЕВИЧ.

Переслідування українських патріотів, правозахисників, віруючих в УРСР набуває такого розмаху, що для його стримування Екзекютива Українського конгресового комітету українців 18 вересня 1977 року проводить в Нью-Йорку масову демонстрацію під гаслом «Захист прав України, поневоленої Москвою». У ній беруть участь близько 30 тисяч чоловік.

Наступ КПУ на православну церкву змусив єпископа Полтавського і Кременчуцького Феодосія 26 жовтня 1977 року звернутися до Генерального секретаря ЦК КПРС з відкритим листом, в якому він різко засудив втручання держави в справи церкви. З цього ж питання в лютому 1978 року до низки міжнародних організацій звертаються з відозвою члени Української Гельсінської групи Петро ВІНС та Ніна СТРОКАТА. Вони заявили, що переслідування євангельських християн-баптистів докорінно суперечить Заключному акту Гельсінських

угод, підписаному радянським урядом. Свавільна комуністичного режиму ЩЕРБИЦЬКОГО в Криму доводить до такого протесту як акт самоспалення. Його здійснив 23 червня 1978 року безсмертний національний герой татарського народу Муса МАМУТ, повторивши подвиг українського національного героя Олекси ГІРНИКА.

З мовчазної згоди свого роду яничара з українців В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО Москва ухвалює. Постанову Ради Міністрів СРСР «Про додаткові заходи по зміцненню па-

БИЦЬКОГО в Україні продовжується. Бо, наприклад, в листопаді 1984 року був заарештований голова комітету захисту Української католицької церкви В. КОБРИН.

У горбачовську добу «перебудови» в Україні не відбувається ніяких змін. За мудрим виразом народу, «верхівки шуміли, а внизу було тихо-тихо». Та тиша ця була оманливою. ЩЕРБИЦЬКИЙ не вірить ні в яку «перебудову» і закріплює, посилює владу комуністичного режиму в Україні, вносячи пропозиції до

спортивного режиму», яка передбачала низку репресивних заходів по відношенню до кримськотатарського народу, який бажав повернутися на батьківщину. На знак протесту проти сваволі органів державного управління покінчив життя самогубством батько трьох дітей кримський татарин Іззет МАМЕДУЛАЄВ. Це сталося 19 листопада 1978 року.

Самопожертви національних патріотів не похитнули у ЩЕРБИЦЬКОГО віри і відданості Москві. У березні 1979 року він погоджується на арешт відомого письменника Олекса БЕРДНИКА (тоді – керівника Української Гельсінської групи) та братів Миколи і Олександра ЧЕХІВ, віруючих церкви ЄХБ. Тільки-но закінчився неправий суд над українським патріотом Олесем БЕРДНИКОМ, як у січні 1980 року зазнали переслідувань активні діячі Ради церков ЄХБ: Я. ЗАПЛАВА, Л. КОЗАЧІ ВІЧ, Г. ЮДИНЦЕВА та інші. Їхній друкарський пункт видавництва «Християнин» в селищі Старі Кодаки на Дніпропетровщині агенти КДБ розгромили вщент.

У 80-ті роки В. В. ЩЕРБИЦЬКИЙ благословляв і посилав тисячі з числа української молоді на війну до Афганістану, які гинули там, за висловом Т. ШЕВЧЕНКА, «не за Україну, а за її ката». А 20 серпня 1980 року, керуючись постановами вищого політичного керівництва України, Міністерство зв'язку УРСР видало розпорядження про глушіння радіостанцій «Голос Америки», «Бі-бі-сі» та «Німецька хвиля». Український народ опинився у катівні з кляпом у роті і чопами в вухах. Все. Тихо. Ніякої свободи. Те, що бачиш, про це не можна сказати, а що сказано – не дозволено почути. І все ж Україна бореться. Бо 9 вересня 1982 року у Львові було створено ініціативну групу захисту прав віруючих і церкви в Україні, до складу якої увійшли Йосип ТЕРЕЛЯ, Григорій БУДЗИНСЬКИЙ, Стефанія ПЕТРАШ-СІЧКО, Антон ПОТОЧНИК, Олекса ГНИДИШ. Та недовго діяла ця група. 24 грудня 1982 року в Ужгороді органи КДБ арештовують голову ініціативної групи захисту прав віруючих і церкви в Україні Йосипа ТЕРЕЛЮ. Переслідування віруючих комуністичним режимом ЩЕР-

партійних рішень, до нових проектів програми і статуту партії. Посилюється командно-адміністративне керівництво у всіх сферах народного господарства. Безглузде гасло «П'ятирічка прискорення» призводить до системних порушень будівельних норм і правил, технологічних регламентів, правил планових попереджувальних і капітальних ремонтів тощо. Послаблюється нагляд за роботою технічного оснащення підприємств. Промислові підприємства опиняються у системі аварійного стану. Почастішали вибухи і пожежі на копальнях, на хімічних заводах, в металургії. Одна за одною виникають катастрофи, зіткнення на залізницях, падають літаки, тонуть морські кораблі... Та вінцем всеукраїнського лиха стає Чорнобильська ядерна катастрофа 26 квітня 1986 року. Уже на другий день весь світ довідався про цю «катастрофу віку», окрім ... народу України. Бо ЩЕРБИЦЬКИЙ приховує інформацію про розміри катастрофи. Більше того, він не відмінив першотравневу демонстрацію в Києві, і вона відбулася. І тоді у перших лавах демонстрантів ішли діти. Наші діти, дорогі, рідні, гарні, довірливі і усмінені. Несли квіти, портрети партійних вождів, співали... Наразі, як свідчать дослідники, вони вимерли від зараження високими дозами ядерного опромінення.

Навіть цей неповний перелік тогочасних подій красномовно свідчить про те, що вшанування пам'яті ЩЕРБИЦЬКОГО може прагнути лише антинародно зорієнтована влада та морально спустошені люди. А це варто зазначити, що старожили міста Кам'янська (Дніпропетровська) по цей час оповідають про жорстокі «виховні» методи майстра-вихователя ФЗО № 36 В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО у 50-ті роки минулого століття, які співзвучні з його пізнішими афганською та чорнобильською практиками.

Олександр ЧЕРДНІЧЕНКО, голова Кам'янської міської організації Всеукраїнського об'єднання ветеранів

Правовий нігілізм як норма правоохоронної діяльності

Теоретично, ми живемо у правовій і демократичній країні. Практично ж, маємо, переважно, продажні суди і правоохоронні органи, які мерзенують у правовому нігілізмі. І про ці «досягнення» органів влади відверто і демократично в один голос говорять і громадяни, і влада. Але, коли ж ми почнемо все-таки позбуватися правового нігілізму в середовищі охоронців наших прав, адже в багатьох випадках незаконні дії чи бездіяльність правоохоронних органів досягають рівня світових рекордів? І Кривий Ріг у цих досягненнях «не пасе задніх».

На перший погляд, в ухвалі судді Центрально-Міського районного суду міста Кривого Рога Черкасенко Т. Г. від 6 вересня 2016 року «зобов'язати Керівника Криворізької місцевої прокуратури № 1 вчинити дію – внести відомості заяви Берднікова Валерія Дмитровича від 30.06.2016 року до Єдиного реєстру досудових розслідувань» нічого особливого не спостерігається. Однак при детальному ознайомленні з історією розгляду криворізькими правоохоронними органами заяви п. Берднікова про вчинене кримінальне правопорушення одноозначно вимальовується, як це не дивно звучить, протиправність дій правоохоронців. По-перше, по сьогоднішній день не вирішене питання внесення до Єдиного реєстру досудових розслідувань заявлених 30.06.2016 року Бердніковим відомостей, в той час як,

відповідно до ч. 1 ст. 214 Кримінально-процесуального кодексу України, вони мають бути включені невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання. По-друге, задіяні в справі правоохоронні органи в неправовий спосіб намагаються перевести заяву п. Берднікова про вчинене кримінальне правопорушення в розряд звернень громадян, що переводить порядок розгляду справи в тривалій бюрократичний спосіб. По-третє, наведена тут ухвала суду є четвертою в черзі стосовно невнесення зазначених вище відомостей про вчинене кримінальне правопорушення: раніше з цього ж приводу було винесено три ухвали Довгинцівського районного суду м. Кривого Рогу – від 17.05.16, від 13.06.16 та від 15.07.16, які зобов'язували правоохоронні органи внести до ЄРДР заявлені Бердніковим відомості.

У підсумку: криворізькими правоохоронними органами злісно не виконуються судові рішення з приводу заяви п. Берднікова про вчинене кримінальне правопорушення, а заходи службового реагування керівних органів, незважаючи на подані Бердніковим скарги, відсутні. І це потребує життя невідкладних заходів вищих органів влади щодо викоринення правового нігілізму з практики діяльності правоохоронних органів України.

Микола КОРОБКО

ХОДОРКОВСЬКИЙ запускає проект «Замість ПУТІНА»

Колишній голова ЮКОСу Михайло ХОДОРКОВСЬКИЙ запускає проект «Замість ПУТІНА». Його завдання – вибрати кандидата в президенти Росії, який зміг би стати конкурентом Володимиру ПУТІНУ на виборах у 2018 році.

На прес-конференції ХОДОРКОВСЬКИЙ заявив, що за діяльністю проекту можна буде стежити на сайті. На ньому буде опублікований список потенційних кандидатів, за яких зможуть проголосувати користувачі. Переможця обере журі з урахуванням підсумків голосування. У список кандидатів входять у тому числі глава ПАРНАС Михайло КАСЬЯНОВ, засновник Фонду боротьби з корупцією Олексій НАВАЛЬНИЙ і лідер партії «Яблуко» Григорій ЯВЛІНСЬКИЙ. Експертами виступають опозиціонер Володимир КАРАМУРЗА-молодший, депутат Дмитро ГУДКОВ, публіцист Станіслав БЕЛКОВСЬКИЙ.

ХОДОРКОВСЬКИЙ також уточнив, що не збирається висувати свою кандидатуру на виборах. Прес-секретар президента Росії Дмитро ПЕСКОВ, коментуючи проєкт ХОДОРКОВСЬКОГО, заявив журналістам, що він підготовлений людьми, «безповоротно відірваними» від російських реалій.

Сайт радіо «Свобода», 12 вересня 2016 року.
<http://www.radiosvoboda.org/a/news/27981880.html>

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

В газеті і разом з газетою

ОБОРОНЯЮЧИ РУЇНИ, МИ ВМИРАЄМО..

газети) Івана Івановича СОКОЛОВСЬКОГО, який у 1944-му році був першим повоєнним редактором газети «Червоний гірник», а потім – обласної «Сумської правди». А він мені порадив поступити спочатку «кудись на філологічний факультет», а потім уже зрозуміти, «чи потрібна мені журналістика».

Коли ж став студентом філологічного факультету на той час Харківського державного університету, то все більше й більше писав вірші і зрідка – оповідання, а про журналістику згадував усе менше й менше. І тільки наприкінці навчання, уже на п'ятому курсі, виступивши автором двох дописів до університетської «багатотиражки», я зрозумів, що педагог із мене – ніякий, а от писати – виходить, причому дуже хотілося це робити. Звичайно ж, міг би скористатися з метою працевлаштування зв'язками, зазначивши, що аж троє із числа моїх родичів – журналісти (бо на той час і моя двоюрідна сестра Вікторія СОКОЛОВСЬКА уже довгий час працювала на Сумському державному радіомовленні), але таке було не в правилах нашої сім'ї. Тож довелося рік попрацювати сільським учителем, а вже після цього я вирвався на, так би мовити, відкритий журналістський простір. Тобто – в 1979-му став кореспондентом радіомовлення комбінату «Криворіжсталь». І ось там, приблизно через місяць після початку роботи, відбулося моє справжнє загартовування, яке дало впевненість у тому, що я з вибором професії не помилюся.

А трапилося так, що одночасно троє інших журналістів радіо (хто – за станом здоров'я, а хто – з інших важливих причин) змушені були відірватися від роботи аж на десять днів, залишивши мене один на один із майже сорокати тисячною (кількість тоді працюючих на комбінаті) радіоаудиторією. І ось тоді довелося зробити кілька радіовипусків (по 20 хвилин кожен) самотужки, виступаючи одночасно в ролі редактора радіомовлення, його заступника, кореспондента і навіть диктора. Тож після цього (з перервою на службу в армії) я вже спокійно і без зайвої метушні працював на посадах від кореспондента до відповідального секретаря і редактора газети чи радіомовлення в тресті «Криворіжіндустрбуд», на Північному і Новокриворізькому гірничо-збагачувальних комбінатах, в рудоуправлінні імені Кірова, в Апостоловській районній газеті та в інших, а з 1992-го – на місцевому державному радіомовленні та на радіо «Рудана», коли воно тільки розпочинало свою діяльність. Незадовго ж до того (коли був редактором багатотиражної газети «Кіровець») я відмовився працювати в секретаріаті газети «Червоний гірник», оскільки був знайомий із атмосферою відносин в тій газеті, повністю підпорядкованій місцевим владцям. А під час роботи наприкінці вісімдесятих років відповідальним секретарем у районній газеті «Будівник комунізму» на Апостоловщині я провів своє пер-

ше журналістське розслідування щодо діяльності тамтешньої дистанції сигналізації та зв'язку Придніпровської залізниці – і матеріал уже мав з'явитися на сторінках української «Робітничої газети». Але так і не з'явився, на багато років відбивши у мене охоту проводити подібні розслідування. Бо редактор «Робітничої» попросив, щоб журналістка, яка готувала мій матеріал до друку, зателефонувала («для узгодження») першому секретарю Апостоловського райкому Компартії України, а той (зрозуміла річ) порадив «відкласти публікацію». Тож на цьому та історія і завершилася, а мені через деякий час (після публікації низки своїх викривальних матеріалів у обласній газеті «Прапор юності») довелося повертатися до Кривого Рогу.

Звернувся я до свого минулого для того, аби поінформувати читачів газети про те, що далеко не завжди працював у пресі лише на громадських (волонтерських) засадах, як це відбувається протягом останніх десяти років на посаді редактора газети «Промінь Просвіти». А ще – для того, аби врешті довести, що будь-яка влада (за винятком тієї, що справді служить народу, а не бреше про таке своє служіння), буде протистояти журналістам, намагаючись приборкати їхнє прагнення показувати дійсність такою, якою вона є, а не такою, якою бачать її ті корумповані владці зі своїх кабінетів.

2. ХТО І ЯК НАМ ПЕРЕШКОДЖАВ

Ще як тільки газету «Промінь Просвіти» було зареєстровано 3 липня 2006 року в Дніпропетровську, а потім вийшло її перше число, чимало людей пророкували нам вихід трьох, семи чи (найбільше) десяти чисел із подальшим припиненням її друкування. Однак, як ви бачите, шановні наші читачі, промайнуло вже десять років, розпочався одинадцятий і перед вами зараз 242-ге число. І поки що (попри різні тривожні ситуації) газета постійно виходить із періодичністю двічі на місяць. Хоча місцева влада всіляко намагалась різними правдами й неправдами якось приховати її від криворіжців, зробити її непомітною. Так, наприклад, лише після письмово висловленої загрози з боку редакції про оголошення протестної акції шляхом голодування аж у 2008-му році інформаційні дані про «Промінь Просвіти» були занесені на офіційний сайт міста Кривого Рогу посеред інших місцевих засобів масової інформації.

Та й не тільки влада встромляла, так би мовити, палки в колеса, а ще більше – так звані «шановні друзі» з «Просвіти» та з партій так званого демократичного спрямування. І найповніше це стало зрозумілим у 2009-му році. Бо саме тоді центральний офіс ВУТ «Просвіта» імені Тараса ШЕВЧЕНКА під керівництвом Павла МОВЧАНА залишив нашу єдину в місті незалежну україномовну газету один на один із владою (і – не тільки у фінансовому відношенні, припинивши підтримку, а

й долучившись до рейдерської атаки проти нашої організації). А почалося все ще в 2008-му, коли 13 травня групою людей під началом керівника прес-служби обласної організації партії «ВО «Батьківщина» Сергія ДОВГАЛЯ увірвалася на засідання обласного активу просвітянської організації, фактично зірвавши його. А в листопаді того ж року за участю представника з центрального офісу ВУТ «Просвіта» імені Тараса ШЕВЧЕНКА на нелегітимному зібранні (а точніше – на збіговиську в бібліотеці) цей самий ДОВГАЛЬ був проголошений головою Дніпропетровської обласної просвітянської організації. Підкреслюю – НА ЗБІГОВИСЬКУ, а не на легітимних зборах чи на конференції. Я маю право на таку оцінку, бо був там присутнім і фіксував усе, що тоді відбувалося. І це симптоматично, що все те мною задокументоване дуже вперто, цілими роками, не хочучь долучити до справи, аби врешті поставити в ній жирну крапку. А в 2009-му той самий ДОВГАЛЬ з цілим натовпом людей уже прискочив на звітно-виборні збори Криворізького міського об'єднання з очевидною метою їх зірвати, намагався перешкодити моїй відеозйомці, а коли все те не вийшло, кудись змився з тим натовпом. І, як пізніше стало відомо, на збіговиську

із українськими пріоритетами? То звідки ж візьметься тут у нас Українська держава, яка має захищати нас, українських громадян не лише за паспортичними даними?». Так, бо, умовно кажучи, на головах у нас (коли все холоднішає навколо) – не справжня тепла хутряна шапка, а шапка-обманка зі штучного волокна, її тільки зовнішня подоба, яка навіть на вуха не налазить, аби їх зігріти. Так само – і держава. Її (як демократичну й правову) ще треба створити і одночасно – відстоювати у жорстокому протистоянні з ворогом. Зрозуміло ж, що справжні українці-творці, українці-трудівники, а не торбохватаї злодії, не будуть виробляти сурогатні продукти, аби ними замінювати натуральні й гробити одне одного такими так званими харчами тільки заради того, щоб мати з того зиск. Ті, що, так би мовити, дружать з головою і живуть із Богом у серці, зможуть відрізнити тих правителів, які нам слухать, від тих, що над нами тільки знущаються і щодня брешуть про якусь нібито турботу про наше прожиття. Але ж ми дозволяємо таке з собою виробляти, бо виходить, що не ладні протистояти сваволі невігласів і бандитів. Та чи забули, що Майдан у Києві продемонстрував, що ще і як можемо! – Аж увесь світ захоплювався!..

Але я – не про те, що треба брати в руки вила та владу відвоювати (хоч

того натовпу (тепер уже не обласного, а міського виміру) обрали... так званого голову Криворізького міського об'єднання ВУТ «Просвіта» імені Тараса ШЕВЧЕНКА. І ним став не хто-небудь, а вірний багаторічний служача місцевої влади, кореспондент «Червоного гірника» Микола КРАМАРЕНКО, який взагалі ніколи не був просвітянином. Але це тоді владців та їхніх служак із числа так званих демократів не цікавило, бо головне було – НАМ ЯКОМОГА БІЛЬШЕ НАШКОДИТИ. Але вийшло навпаки. Бо саме того року завдяки грамотній організаційно-технічній роботі нашого просвітянина і керівника криворізького осередку Спілки офіцерів України полковника Петра ЛИСЕНКА і організації, і газета «Промінь Просвіти» вийшла в інтернет-простір. А з часом завдяки нашому керівникові Миколі КОРОБКУ була створена нова організація, Криворізьке міське правозахисне товариство, яке продовжило і навіть розширило в місті просвітянські традиції і тепер уже не залежало від різних там бюрократів та «стрибунів-самозванців» із організації всеукраїнського чи обласного рівня.

3. ЧО ЗАХИЩАТИ І КУДИ ЙТИ

Багато хто з українців (і я – теж в їх числі), дивлячись на те, що відбувається сьогодні в Україні та в місті і згадуючи своє матеріально більш забезпечене минуле в Радянському Союзі, скаже, що тоді жилося значно краще. Так, бо, наприклад, буди студентом університету, я на свою стипендію в сорок карбованців міг би за бажання купити 250 кілограмових буханок якісного хліба по 16 копійок. Сьогодні ж, пропрацювавши все життя у пресі, я на свою пенсію в 1200 з лишком гривень (навіть якщо вважати, що умовний кілограм сьогочасної неякісної хлібопродукції коштує десять гривень, хоча насправді – дорожче) зможу купити приблизно вдвічі менше буханок. І що вже тут казати про сьогочасну ковбасу, де м'яса дуже мало або ж взагалі немає, чи про сьогочасну сметану, чи про так зване вершкове масло та іншу продукцію? Або – про сплату тарифів на комунальні послуги, на що може навіть всієї пенсії не вистачити...

Але при всьому цьому треба зрозуміти найголовніше: тоді ми жили в державі (хоч і тоталітарною зразка). А тепер – на її руїнах, де живеться краще тільки більш чи менш ефективно організованим членам банд і зграй, які реально займаються держ- чи приватрозграбунком. «А як же незалежна Україна, 25 років якої ми відзначали навіть з військовим парадом? Як же Революція гідності?» – питає. А я відповів спочатку теж запитаннями: «А де в Кривому Розі на високих управлінських постах ви бачите тих, що організовували і проводили Євромайдан у нашому місті або брали активну участь у жорстокому протистоянні на Майдані в Києві? Де ви бачите тут добре організовані партії, яким справді можна довіряти, бо вони ефективно діють на базі європейських цінностей

про таке вже дехто з політиків і кричить із високої трибуни. Ні, треба вирощувати, творити і захищати все українське: своїми руками, своїми мізками й серцями, в яких ще жива пам'ять про наші перемоги! А для цього варто звертатися до професіоналів і водночас – до людей порядних, а не до тих, що сьогодні кричать за одне, а завтра (отримавши жадані, наприклад, 500 гривень від влади) кричать уже за протилежне. Не до тих, що постійно стрибають у якусь там керівництво від однієї партії до іншої (або тільки змінюють їхні назви при цьому, а продовжують служити лише власній кишені). Ви спитайте один у одного, чи маєте ви бодай один якийсь надійний майданчик, де зможете отримати правдиву (а не нав'язану згори) інформацію про те, що відбувається в місті? А якщо не маєте, то створіть його. Бо інакше не буде реально ніякої громади, а будуть (як, наприклад, сьогодні) численні підлеглі «земляки» розбещеного від легко здобутих грошей начальства. А коли ви хочете такими залишатися, то виступайте тоді за створення тоталітарної держави ординського штибу, як у сьогоднішній Росії чи у вчорашньому Радянському Союзі. Адже тільки уявіть собі, настільки треба не любити (або швидше – ненавидіти) ще молоду-молодесеньку нашу Українську державу, щоб намагатися вигнати з роботи трудівника лише за те, що він вирішив з любові до своєї країни причепити на робочу каску малесеньке зображення тризубу?! А у нас же було таке, було! І ми про це писали. І якби не міське керівництво Незалежної профспілки гірників України, якби не звернення того трудівника до СБУ, то так би його і вигнали-звільнили. А ось ті, що намагалися таке з ним вчинити, спокійнісінько собі працюють і величезні кошти за свою «роботу» отримують. Але чому таке у нас відбувається, як ви гадаєте? Тому що на тому підприємстві немає й досі впливової незалежної профспілки. І далеко не тільки на ньому. Бо покірні-покірні своєму начальству, а своєї гідності людської не мають. І немає чого тоді ображатися, якщо комусь не подобаються такі мої оцінки.

Обороняючи вчорашні руїни Радянського Союзу або стверджуючи, що у нас немає ніякої російсько-української війни, а розгортається війна громадянська, ми вмираємо як вільні люди, як українці із почуттям власної гідності. І нам тоді ой як далеко до тих героїчних хлопців, які обороняли руїни Донецького аеропорту! Бо вони віддавали життя за вільною Україною в серці, вони боролися за наше краще життя: набагато-набагато краще, ніж те, що було за часів тоталітарного Радянського Союзу.

Сергій ЗІНЧЕНКО

На світлинах: (на 1-й сторінці) – Сергій ЗІНЧЕНКО; (на 2-й сторінці) зі своїми побратимами-правозахисниками (зліва направо) Петром ЛИСЕНКОМ, Анатолієм БІЛИМ, Миколою КОРОБКОМ і Володимиром НАЛУЖНИМ.

Громадський люстраційний комітет сьогодні презентував нову онлайн-форму повідомлення про невідповідності в деклараціях та інформаційні матеріали з алгоритмами перевірки декларацій.

«Сьогодні ми запускаємо онлайн-систему роботи з викривачами корупції, яка складається з форми повідомлення про невідповідності в деклараціях, системи обробки таких повідомлень і відкритого реєстру

3) Державний реєстр речових прав на нерухоме майно: як перевірити, чи належить нерухомість декларанту та членам його сім'ї.

4) Єдиний державний реєстр транспортних засобів: як перевірити, чи належить транспортний засіб декларанту або членам його сім'ї.

5) Єдиний державний реєстр юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань: як перевірити, чи

кримінальну відповідальність через внесення змін до Закону «Про запобігання корупції», про що вже говорять представники влади. Конституційний суд незбаром повернеться до розгляду ключових положень Закону «Про запобігання корупції» в частині е-декларування. До КСУ ще півроку тому поскаржились 48 народних депутатів, в основному представників «Опозиційного блоку» та «Відродження». Наразі

Запущено систему по роботі з викривачами корупції

корупціонерів. Мета створення цієї системи — забезпечити контроль за дотриманням вимог закону щодо декларування чиновниками майна. Наразі активізація суспільства важлива як ніколи, тому що тривав і буде тривати саботаж системи декларування та продовжуватимуться атаки на антикорупційне законодавство» — зазначила Олександра ДРІК, Голова Ради ГО «Громадський люстраційний комітет». «Через форму ми отримуємо інформацію від громадян, що містить докази про корупційні злочини. Ми перевіряємо надіслану інформацію, та, в разі підтвердження, вносимо корупціонерів у відкритий реєстр. Підтверджена інформація також передаватиметься в НАЗК та НАБУ — окреслила роботу з онлайн-формою ДРІК.

Громадський люстраційний комітет презентував інформаційні матеріали з алгоритмами перевірки декларацій. Так, разом із журналістами-розслідувачами було розроблено ряд інформаційних матеріалів, які містять покрокові інструкції:

1) Перевірка декларацій про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру.

2) Державний земельний кадастр: як перевірити, чи належить земля декларанту та членам його сім'ї.

має відношення до бізнесу декларант та члени його сім'ї.

Також була презентована покрокова інструкція про дії громадян, якщо вони підозрюють чиновника у причетності до корупції та відео-шаблон заповнення онлайн-форми.

Партнер ГО «Громадський люстраційний комітет», журналіст-розслідувач Марія ЗЕМЛЯНСЬКА закликала громадян приєднуватися до боротьби: «Майнова перевірка — це найцікавіший етап журналістського розслідування. Ми дуже чекали на запуск цієї форми, тому що у нас просто немає людських ресурсів для такого об'єму роботи. Завдяки суспільству ми вже маємо бази інформації, які щодня допомагають нам викривати чиновників. Закликаю вас допомогти нам, а ми, в свою чергу, допоможемо вам».

Під час конференції були також окреслені основні загрози з боку влади у сфері боротьби з корупцією. Непрозорий процес запуску системи і заяви окремих високих посадовців свідчать, що ризики для повноцінного функціонування системи існують в технічній і законодавчій площині. Ми не знаємо, що саме було змінено співробітниками Держспецзв'язу в програмному коді і як це вплине на роботу системи, парламент може спробувати скасувати

існує ймовірність скасування кримінальної відповідальності через введення так званої «нульової декларації». У випадку, якщо її дія розповсюджуватиметься на державних службовців, це означатиме легалізацію незаконно набутого майна із подальшою амністією капіталів.

«Надзвичайно важливо, щоб громадянське суспільство долучалося до боротьби з корупцією, — наголосив Єгор СОБОЛЄВ, голова Комітету ВРУ з питань запобігання і протидії корупції, — Електронне декларування не врятує нас від намагання корупціонерів скасувати основні положення закону та спроб приховати незаконно набуто майно. Вже сьогодні багато чиновників пішли з посади, деякі переписують майно на родичів. Також важливо пам'ятати, що легіону чесних українських суддів у нас не існує. Тому цю роботу може та має проводити суспільство. Завдяки вашим повідомленням щодо неспроможності чиновників пояснити походження майна ми зможемо подолати корупцію». Єгор СОБОЛЄВ висловив підтримку діяльності Громадського люстраційного комітету і наголосив, що ця онлайн-форма — зброя, створена для всіх нас.

«Народний кореспондент»
2 вересня 2016 року

ДНІПРО ВІДЗНАЧИЛО СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ МАСШТАБНИМИ ФЕСТИВАЛЯМИ

Святкування почалося біля пам'ятника промисловцеві й меценатові Олександрю Полю. «Дуже знаково, що сьогодні ми зібралися біля пам'ятника Олександрю Полю. Адже мало хто знає, що перший почесний громадянин Катеринослава був фантазером і мрійником. Ніхто не вірив у його ідеї... Але його зусиллями наше місто перетворилося на флагман промисловості. І сьогодні наше завдання побудувати нове місто, показати всій Україні й усьому світу, що Дніпро займає особливе місце в новітній історії України», — сказав міський голова Борис Філатов.

На центральній площі відбувся яскравий флеш-моб I love Dnipro — півтисячі дітей танцювали на честь Дня народження улюбленого міста. Вони розгорнули гігантський державний прапор. Сотні байкерів з усієї України, ревучи моторами, промчали набережною. На Фестивальному причалі цукеркових справ майстри зробили унікальне карамелеве панно з гербом рідного міста. І, звісно, на всіх майданчиках міста йшли виставки і ярмарки майстрів.

Але справжнім подарунком до Дня народження Дніпра став міжнародний фестиваль джазу на Монастирському острові. Уже перший день музичного свята зібрав близько півтори тисячі цінителів цього жанру з різних куточків України. Участь у фестивалі «Джаз на Дніпрі» взяли 15 колективів з 8 країн світу. Серед іменитих виконавців — і головна джазова труба світу Ренді Брекер, який є багаторазовим володарем премії Грэммі.

Мер відвідав і ще один фестиваль «Самара-

Фест», де йому вручили символічні ключі від стародавнього козацького містечка Стара Самарь. Територію заходу розділили на кілька майданчиків: музична і літературна сцени, ярмарки, фудкорт, наметове містечко, пляжна і спортивна зони. Крім того, тут представлені артефакти, знайдені археологами. Екскурсиво-ди розповідали людям про історію міста Стара Самарь. Крім того, всі охочі змогли взяти участь у розкопках фортеці. «Місцеві жителі, які живуть біля фортеці й навіть на її території, навіть не мають уявлення, що це фортеця. Для них це просто пагорби. Ми хочемо розкрити очі жителям нашого міста, всієї України і навіть Європи. Це одна з перлин історії України», — зазначив директор КП «Етнографічні парки Дніпропетровська» Дмитро Каюк.

Вадим РИЖКОВ, газета «День», 13 вересня 2016 року
ФОТО RADIOSVOBODA.ORG

КРИВОРІЖЖЯ: Календар на вересень

Шановні наші читачі, цього року ми продовжуємо публікувати інформацію вже з другого випуску довідника: «Криворіжжя: календар пам'ятних дат і подій на 2016 рік». Його упорядник - Ірина СТЕБЛИНА, старший науковий співробітник Криворізького історико-краєзнавчого музею.

- 1 – 1926 р. – в Кривому Розі почав роботу перший зубопротезний кабінет;
- 1 – 1951 р. – почався показ документального фільму «Гірники Криворіжжя» виробництва Української студії кінохроніки (сценаристи О. Гуреїв і Д. Ткачук, режисер М. Білінський, оператор О. Ковальчук);
- 1 – 1961 р. – відкрито СШ № 92, СШ № 93 і музичну школу № 4;
- 1 – 1961 р. – став до дії новий криворізький молокозавод;
- 1 – 1966 р. – відкрито СШ № 46;
- 1 – 1971 р. – відкрито СШ № 4;
- 1 – 1976 р. – відкрито СШ № 97 і СШ № 110;
- 1 – 1981 р. – відкрито СШ № 41;
- 1 – 1986 р. – відкрито СШ № 68 і СШ № 122;
- 1 – 1991 р. – відкрито СШ № 128;
- 1 – 1996 р. – з цього дня за рішенням міської ради закриті наступні кладовища: Краматорівське, в сел. Горького, у Веселих Тернах, у сел. Коломоївському (Тернівський район), у Всебрятському (Центрально-Міський район);
- 2 – 1926 р. – на руднику імені Артема організовано шумовий оркестр у складі з 50-ти осіб, який мав велику популярність серед робітників. Інструменти: залізна бляха, відра, цвяхи, сковороди, пляшки тощо;
- 2 – 1956 р. – закінчено будівництво Сахсаганського тунелю, прокладеного на глибині 50-60 метрів, в перетині – 3,5 метра. Тунель відводить води річки Сахсагань з Дзержинського водосховища в річку Інгулець; землі вздовж річища відведено під розроблення залізних руд;
- 4 – 1886 р. – житель Кривого Рогу дворянин Ф.М.Мершавцев першим у повіті пожертвував 3 рублі на потреби народної освіти;
- 10 – 1931 р. – повідомлено, що на 98-му кварталі введено в дію новий корпус Криворізького педагогічного інституту;
- 10 – 2011 р. – повідомлено, що криворізька інваспортсменка з плавання Ольга Пашолок встановила світовий рекорд зі швидкості плавання серед інваспортсменів, пропливши морську дистанцію в 20 кілометрів від Сімеїзу до Ялти за 7 годин 25 хвилин;
- 13 – 1936 р. – народився відомий криворізький поет Володимир Михайличенко;
- 13 – 1961 р. – на Криворізькому металургійному заводі стала до ладу діюча нова доменна піч № 6;
- 17 – 1926 р. – при міській поліклініці введено постійне нічне чергування лікарів;
- 18 – 2001 р. – у Криворізькому міському театрі драми та музичної комедії імені Тараса Шевченка вперше за час його роботи поставлено оперу «Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемовського;
- 19 – 1986 р. – на проспекті Карла Маркса (тепер – вулиця Поштова) перед Головоштамтом було встановлено пам'ятник Т.Г.Шевченку – точну копію попереднього, але вже відлиту з чавуну на комбінаті «Криворіжсталь»;
- 24 – 1931 р. – селянам дозволено залишати колгоспи і йти на виробництво;
- 24 – 1931 р. – газета «Червоний гірник» повідомила, що колектив Криворізької філії інституту «Дніпроцивільпроект» приступив до проектування будівлі історико-краєзнавчого музею.
- 27 – 1991 р. – повідомлено, що в Криворізькому історико-краєзнавчому музеї експонувалися ікони з колишньої Покровської церкви (зруйнована в 1964 році), які за рішенням виконкому міськради будуть передані у власність Преображенського собору, що споруджувався в Кривому Розі.
- Вересень 1861 р. – в Кривому Розі відкрито першу цивільну школу міністерства народної освіти; в ній було 14 учнів, учитель – місцевий священик.
- Вересень 1931 р. – вийшов перший номер журналу «Кривбас».
- Вересень 1946 р. – відкрито СШ № 54 і СШ № 10 (вечірню).
- Вересень 1951 р. – почав діяти дослідний завод НДП «Рудмаш».
- Вересень 1951 р. – відкрито СШ № 30 і СШ № 98.
- Вересень 1956 р. – відкрито СШ № 39 (сел. Рудничне) і СШ № 65.
- Вересень 1996 р. – почав роботу криворізький фінансово-економічний ліцей.
- Вересень 1996 р. – відкрито спеціальну початкову школу-інтернат для дітей із затриманням психічного розвитку.
- Вересень 1996 р. – засновано газету безкоштовних об'яв «Скрудж».
- Вересень 2001 р. – організовано аварійно-рятувальну службу на воді з метою оперативного реагування на надзвичайні ситуації техногенного та природного характеру.
- Вересень 2001 р. – засновано газету «Телезвезда».

КС дозволив проводити богослужіння будь-де без санкції влади

Конституційний Суд визнав неконституційною і скасував необхідність дозволу місцевих органів влади на проведення богослужінь у нестворених місцях. Про це сказав голова КС Юрій Баулін, передають «Українські новини». Суд розглянув подання уповноваженого Верховної Ради з прав людини Валерії Лутковської, у якому вона просила визнати неконституційними положення ч. 5 ст. 21 закону «Про свободу совісті та релігійних організацій», які передбачають, що проведення публічного богослужіння, релігійного обряду, церемонії та процесії в місцях, відмінних від установах у законі, здійснюється з дозволу відповідного місцевого органу влади.

КС зазначив, що відповідно до ст. 35 Конституції кожному гарантується право на свободу світоглядання та віросповідання, включаючи свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати жодної, безперешкодно проводити одноосібно або колективно релігійні культу та ритуальні обряди, вести релігійну діяльність.

«Українська правда», 13.09.2016 року. (У скороченому вигляді)

Повністю читайте за посиланням: <http://www.pravda.com.ua/news/2016/09/13/7120452/>

Промінь Просвіти
Видавець і засновник – КМО ВУТ «Просвіта»
Свідоцтво про державну реєстрацію № 1289 — 24 р., видане 03.07.2006 р.
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг, вул. Калінінська, буд. 3, к. 210.
e-mail: PROSVITA_KMO@ukr.net
Тел. 067-568-39-73,
050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО,
Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання), Валентина КРИВДА, Петро ЛИСЕНКО, Олена МАКОВІЙ, Володимир НАЛУЖНИЙ, Михайло СИМОНЕНКО (м. Верхньодніпровськ), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на місяць.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.

Редакція не рецензує і не повертає рукописи.

За умови використання наших матеріалів посилання на газету «Промінь Просвіти» обов'язкове

Газету друкує офсетним способом
КП «Криворізька друкарня»
Криворізької міської ради
50050, м. Кривий Ріг,
пр. Металургів, 28,
тел. 90-63-35.
Обсяг – 1 друкований аркуш.
Наклад – 1000 примірників.
Замовлення № 2041.